

Cyryl i Metody

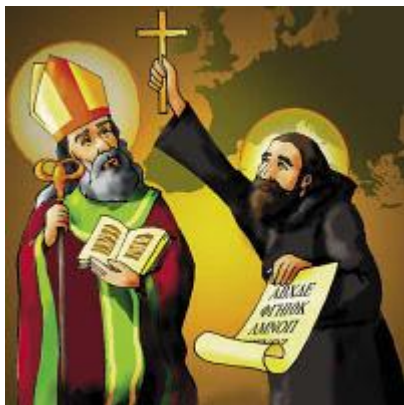
Bracia Sotunscy (zwani tak od Sotunia, czyli obecnych Salonik w Grecji) przyszli na świat w rodzinie wyższego urzędnika cesarskiego. Starszy z braci, **Metody**, noszący imię chrzestne Michał, urodził się między 815 a 820 rokiem. Rysowała się przed nim kariera polityczna, z której jednak szybko zrezygnował, wybierając życie monastyczne. Młodszy, Konstantyn, bardziej znany pod zakonnym imieniem **Cyryla**, przyszedł na świat w roku 827 lub 828. Przed nim z kolei otworzyła się kariera kościelna i naukowa, znany go zresztą również pod przydomkiem Filozof. Idąc za przykładem brata również i on wybrał życie kontemplacyjne. Nie cieszyli się jednak obydwa długo spokojem, gdyż na prośbę cesarza bizantyjskiego udali się nad Morze Azowskie z misją do Chazarów. Po powrocie czekało na nich nowe zadanie, jak się później okazało, kluczowe w ich życiu. Książę Moraw, Rościsław, zwrócił się do cesarza Michała III z prośbą o przysłanie do jego kraju misjonarzy, którzy władali by językiem słowiańskim, a tak się złożyło, że tego języka jeszcze w młodości wyuczył się Konstanty-Cyryl.

Misja braci w Państwie Wielkomorawskim przyniosła ogromne owoce, ale jednocześnie zrodziła zawiść duchowieństwa frankońskiego. Bracia, pod adresem których kierowano wiele oskarżeń, zmuszeni byli w Rzymie bronić m.in. posługiwania się w liturgii językiem słowiańskim. Kolejni papieże brali ich w obronę i potwierdzali ich kanoniczną misję, a Metody został nawet konsekrowany na biskupa. Jego brat zaś zmarł 14 lutego 869 r. w Rzymie, krótko przed śmiercią przyjmując zakonne imię Cyryla. Metody kontynuował misję wśród Słowian, ale nie bez przeszkód, przez pewien czas był bowiem nawet więziony. Zakończył życie 6 kwietnia 885 r.

Jan Paweł II w specjalnie im poświęconej encyklice *Slavorum Apostoli* pisał, że: *W dziele ewangelizacji, którego dokonali jako pionierzy na terenie zamieszkałym przez ludy słowiańskie, zawiera się równocześnie prototyp tego, co dzisiaj nosi nazwę "inkulturacji" – wcielenia Ewangelii w rodzime kultury – oraz wprowadzenie tych kultur w życie Kościoła.* Są zatem Bracia Sotunscy Apostołami Słowian nie tylko dlatego, że jako pierwsi kierowali do nich Ewangelię, ale również dlatego, że tłumaczyli Pismo Święte i księgi liturgiczne na zrozumiały dla nich język, stworzyli głągolicę (alfabet słowiański, przekształcony przez uczniów braci w cyrylicę) i wykorzystywali w liturgii język starsłowiański, w zasadniczy sposób wpływając na rozwój kultury i tożsamości narodów słowiańskich.

Dla misjonarzy Święci Cyryl i Metody są bez wątpienia nie tylko doskonałym przykładem zastosowania inkulturacji, ale również wzorem gorliwości ewangelizacyjnej, dalekowzrocznych wysiłków i planów misyjnych. Pokazują, że nie powinniśmy się poddawać, gdy jakieś przeszkody stają na naszej misyjnej czy ewangelizacyjnej drodze. Święci Cyryl i Metody są wzorem wierności i

konsekwencji. Co więcej, obydwaj bracia, zrezygnowali z życia kontemplacyjnego, a więc z rzeczywistości, o którą tak zabiegali, w zamian udali się w nieznaną. Zaryzykowali, gdyż byli całkowicie posłusznymi nie tylko Kościołowi, ale przede wszystkim Bożej woli i natchnieniom Ducha Świętego.

Czemu jednak są Patronami Europy, w czym przejawiała się ich troska o jedność? Tak argumentował to Jan Paweł II: *Cyryl i Metody prowadzili swoją służbę misyjną i apostołską wśród*

Słowian w łączności z Kościołem Patriarchalnym w Konstantynopolu, jak również z Kościołem Rzymskim, który ich misję potwierdził. W ten sposób dali dowód jedności Kościoła, jaki w okresie ich działalności nie był jeszcze dotknięty nieszczęściem rozłamu między Wschodem a Zachodem. Ale

święci Cyryl i Metody pokazują nam, że tej jedności nie buduje się poprzez niwelowanie różnic, czy całkowitą unifikację. Przeciwnie. Tylko gdy będziemy znali i akceptowali swoją tożsamość, rozumieli i realizowali swój charyzmat, gdy będziemy wierni swej odrębnej tradycji i kulturze, wtedy będziemy w stanie docenić i uszanować odrębność, kulturę i tożsamość innych. Oczywiście słusznie zauważa papież, że jednocześnie potrzebne są: *otwartość ducha ku braciom, wzajemne zrozumienie, gotowość współpracy na drodze wspólnomyślniej wymiany dóbr kulturalnych i duchowych.*

Jedność w różnorodności – oto co powinniśmy zachować dla siebie z lekcji, jakiej udzielili nam Cyryl i Metody.